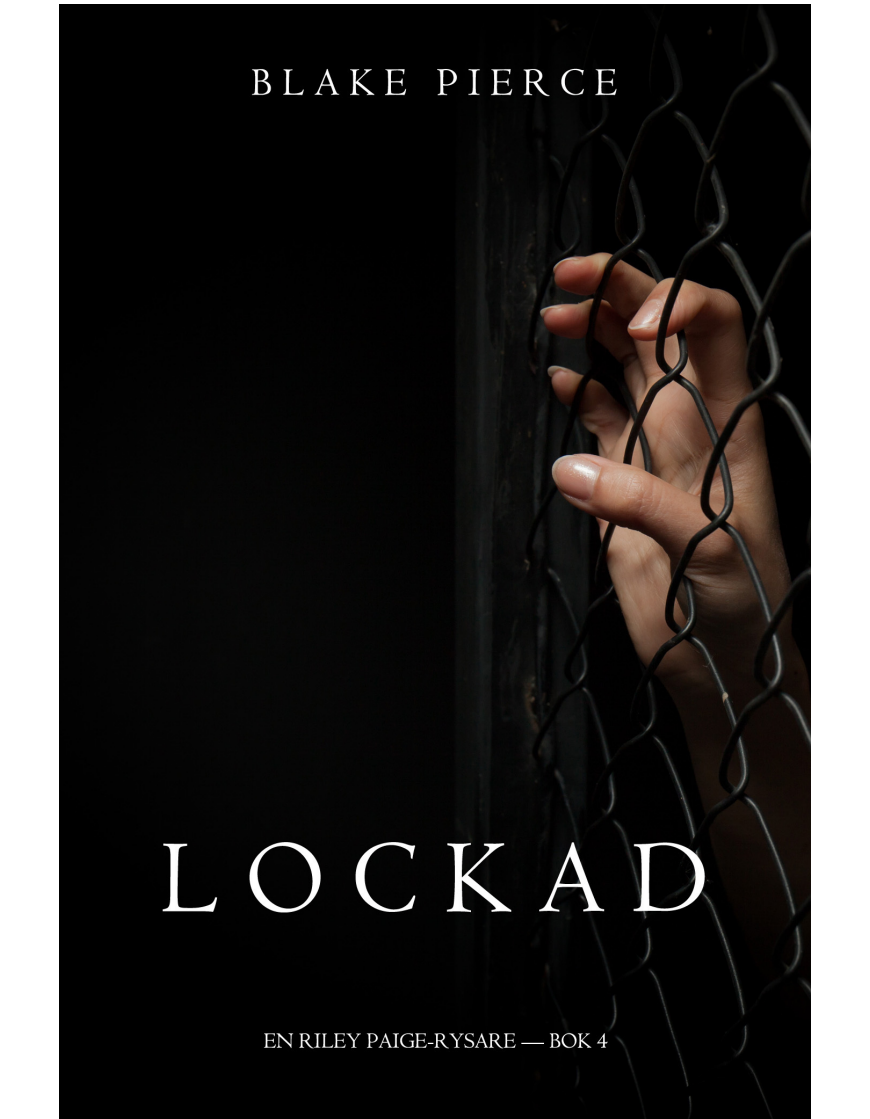

A hand is shown from the side, reaching out and touching a chain-link fence. The hand is positioned on the right side of the frame, with fingers slightly curled as they make contact with the mesh. The background is a solid, deep black, which makes the metallic texture of the fence and the skin of the hand stand out. The lighting is soft, highlighting the contours of the hand and the interlocking pattern of the fence.

BLAKE PIERCE

LOCKAD

EN RILEY PAIGE-RYSARE — BOK 4

Blake Pierce

Lockad

Аннотация

"Ett mästerverk av spänning och mysterium! Författaren har gjort ett fantastiskt jobb med att utveckla karaktärerna med en psykologisk sida, som är så väl beskrivna att det känns som att vi är i deras sinnen, följ deras rädsla och heja på deras framgångar. Handlingen är mycket intelligent och kommer att underhålla dig under hela boken. Full av vändningar, denna bok kommer att hålla dig vaken till slutet av sista sidan."--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (re Borta)LOCKAD är bok #4 i den mest sålda rysarserien RILEY PAIGE, som börjar med bästsäljaren #1 BORTA (bok #1) - en gratis nedladdning, med över 500 femstjärniga recensioner!Kvinnor dyker upp döda på en enslig motorväg i Delaware. Vissa har varit försvunna under en oförklarlig tid, medan andra hittas döda, och deras kroppar har lämnats för uppvisning på bisarra och mystiska sätt. När ett mönster upptäcks blir det tydligt för FBI att en galen seriemördare är på jakt—lockar in flickor i avskyvärda planer—och han kommer inte att sluta döda, någonsin.FBI, som är desperata efter att lösa fallet, uppmanar specialagenten Riley Paige att ta på sig det. Men den lysande Riley, som fortfarande återhämtar sig från tidigare fall, har äntligen hittat lugn och ro i sitt hemmaliv och är fast besluten att hjälpa sin dotter April att komma på fötterna igen. Men när mördaren blir hemskare, och för brådskanie—och när hennes tidigare

partner Bill bönfaller henne—inser Riley slutligen att hon inte kan säga nej. Rileys jakt leder henne djupt in i den oroväckande världen av liftare, av luffare, och av kvinnor som ingen annan bryr sig om. När hon upptäcker att flera kvinnor hålls vid liv och att det fortfarande finns tid att rädda dem, inser hon att hon inte kommer stanna för någonting, besatt av fallet, pushar hon sig själv till gränsen. Samtidigt inser Riley att sitt eget liv håller på att falla isär, och att sitt eget bräckliga psyke knappt kan hantera belastningen. I ett hektiskt lopp mot tiden måste hon kasta sig djupt in i mördarens sinne för att rädda dessa kvinnor—och för att rädda sig själv—from att kollapsa. En mörk psykologisk thriller med hjärtslagen på spänning, LOCKAD är bok #4 i en spännande ny serie—med en ny älskad karaktär—som kommer att få dig att vända sidor långt in på kvällen. Bok #5 i serien om Riley Paige finnas snart tillgänglig.

Содержание

PROLOG	10
KAPITEL ETT	17
KAPITEL TVÅ	25
KAPITEL TRE	36
KAPITEL FYRA	43
KAPITEL FEM	55
KAPITEL SEX	58
KAPITEL SJU	68
KAPITEL ÅTTA	75
Конец ознакомительного фрагмента.	81

LOCKAD

(EN RILEY PAIGE-RYSARE — BOK 4)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act 1976, ingen del av denna publikation får återskapas, distribueras eller sändas på något vis, eller förvaras i databas eller hämtningssystem utan författarens medlåtande. Den här e-boken är licenserad enbart för personligt bruk. Den här e-boken får inte

återförsäljas eller skänkas bort. Om ni vill dela den här boken med någon annan, var vänlig och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. Om du läser boken och inte köpte den, eller om den inte köpts åt dig, var då god och lämna tillbaka den och köp en egen kopia. Tack för att ni respekterar denna författares hårda arbete. Det här är skönlitteratur. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktivt. Eventuella liknelser med riktiga personer, levande eller döda, är helt slumpmässig. Omslagsbild Copyright GongTo, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

INNEHÅLL

[PROLOG](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

[KAPITEL SJU](#)

[KAPITEL ÅTTA](#)

[KAPITEL NIO](#)

[KAPITEL TIO](#)

[KAPITEL ELVA](#)

[KAPITEL TOLV](#)

[KAPITEL TRETTON](#)

[KAPITEL FJORTON](#)

[KAPITEL FEMTON](#)

[KAPITEL SEXTON](#)

[KAPITEL SJUTTON](#)

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

KAPITEL TJUGONIO

KAPITEL TRETTIO

KAPITEL TRETTIOETT

KAPITEL TRETTIOTVÅ

KAPITEL TRETTIOTRE

KAPITEL TRETTIOFYRA

KAPITEL TRETTIOFEM

KAPITEL TRETTIOSEX

KAPITEL TRETTIOSJU

KAPITEL TRETTIOÅTTA

KAPITEL TRETTIONIO

KAPITEL FYRTIO

KAPITEL FYRTIOETT

KAPITEL FYRTIOTVÅ

KAPITEL FYRTIOTRE

KAPITEL FYRTIOFYRA

KAPITEL FYRTIOFEM

KAPITEL FYRTIOSEX

KAPITEL FYRTIOSJU

KAPITEL FYRTIOÅTTA

PROLOG

Mannen var orolig medan han satt i bilen. Han visste att han var tvungen att skynda sig. I kväll var det viktigt att allt gick som planerat. Men skulle kvinnan dyka upp på vägen vid samma tid som hon brukade?

Klockan var elva på kvällen och han hade bråttom.

Han mindes rösten han hört innan han kom hit, rösten om ekade i hans huvud. Morfars röst.

“Bäst att du har rätt om hennes schema, Scratch”.

Scratch. Mannen tyckte inte om det namnet. Det var inte hans riktiga namn. Det var ett namn från folksagor, ett namn för Satan. Morfar var övertygad om att han var ett “svart får”.

Morfar hade kallat honom för Scratch så länge han kunde minnas. Trots att alla andra använde hans riktiga namn, så hade Scratch fastnat i huvudet på honom. Han hatade sin morfar. Men han kunde inte få ut honom ur sitt huvud.

Scratch slog sig själv i huvudet några gånger i ett försök att bli av med rösten.

Det gjorde ont, men han fick en stunds sinnesro.

Men sen kom morfars låga skratt. Det ekade i honom. Men det verkade mer avlägset nu i alla fall.

Han tittade nervöst på klockan. En liten bit över elva. Var hon sen i kväll? Hade hon gått någon annanstans? Nej, det var inte hennes stil. Han hade spanat på hennes vanor i flera dagar. Hon

var alltid punktlig och höll sig till samma rutiner.

Om bara hon kunde förstå hur mycket som stod på spel. Morfar skulle straffa honom om han sjabblade till det här. Men mer än så stod på spel. Tiden höll på att ta slut för hela världen. Han hade ett enormt ansvar som vägde tungt på honom.

Han fick syn på strålkastarna från en bil som dök upp långt bort på vägen. Han suckade av lättnad. Det måste vara hon.

Denna landsvägen ledde bara till ett fåtal hus. Normalt var det helt öde vid den här tiden, förutom kvinnan som alltid körde från jobbet, raka vägen till huset där hon hyrde ett rum.

Scratch hade vänt bilen så den stod i riktning mot hennes och stannat mitt på grusvägen. Han stod bredvid bilen med skakande händer och lös med en ficklampa in under motorhuven i hopp om att hans plan skulle fungera.

Hans hjärta bultade när bilen körde förbi.

Stanna! bad han tyst. Snälla stanna!

Den passerande bilen stannade en kort bit därifrån.

Han höll tillbaka ett leende.

Scratch vände sig om och tittade mot ljusen. Ja, det var hennes slitna lilla bil, precis som han hade hoppats.

Nu behövde han bara locka henne till sig.

Hon rullade ner fönstret och han tittade mot henne och log så vackert han bara kunde.

“Jag kommer visst ingenstans”, ropade han.

Han lös med ficklampan mot hennes ansikte en sekund. Jo, det var helt klart hon.

Scratch lade märke till att hon hade ett vänligt och charmigt ansikte. Dessutom så var hon väldigt smal, vilket passade honom perfekt.

Vilket slöseri, det han skulle vara tvungen att göra med henne. Men det var som morfar alltid sagt: “Det är för allas bästa”.

Det var sant, det var Scratch fullt medveten om. Om bara kvinnan kunde förstå, då kanske hon till och med skulle offra sig själv. Uppoffring är trots allt en av de finaste sakerna i mänsklig natur. Hon borde vara glad att hon han hjälpa till.

Men han visste att han inte kunde vänta sig det. Det skulle bli våldsamt och stökigt, precis som det alltid blev.

“Vad är problemet?” ropade kvinnan.

Det var något tilltalande med hennes röst, men han visste inte vad.

“Jag vet inte”, sa han. “Den bara dog”.

Kvinnan stack ut huvudet genom fönstret. Han tittade rakt mot henne. Hennes fräkniga ansikte var inramat av ljusrött, lockigt hår och hon log. Hon verkade inte vara det minsta bestört över besväret han orsakat henne.

Men skulle hon lita på honom tillräckligt mycket för att gå ur bilen? Antagligen, till att döma av de andra kvinnorna.

Morfar hade alltid sagt att han var hemskt ful, och det var nu så han såg sig själv. Men han visste att andra människor—speciellt kvinnor—tyckte att han var ganska vacker.

Han gestikulerade mot den öppna motorhuven. “Jag kan ingenting om bilar”, ropade han tillbaka.

“Det gör inte jag heller”, ropade kvinnan.

“Kanske så kan vi klura ut det det tillsammans”, sa han. “Vill du göra ett försök?”

“Visst. Men ha inga höga förväntningar”.

Hon klev ur bilen och började gå mot honom. Ja, allt gick som planerat. Han hade lockat ut henne ur bilen. Men det var fortfarande bråttom.

“Vi kollar”, sa hon och ställde sig bredvid honom för att ta en titt på motorn.

Nu förstod han vad det var som han gillade med hennes röst.

“Du har en intressant accent”, sa han. “Är du från Skottland?”

“Irland”, sa hon vänligt. “Jag har bara bott här i två månader, jag fick uppehållstillstånd så att jag kunde jobba hos en familj här”.

Han log. “Välkommen till Amerika”, sa han.

“Tack. Jag trivs bra här än så länge”.

Han pekade mot motorn.

“Vänta lite”, sa han. “Vad tror du det där är?”

Kvinnan böjde sig fram för att ta en närmare titt. Han tog undan huvsstaget och smällde igen motorhuven över henne.

Han lyfte på huven i hopp om att inte behöva slå henne igen. Som tur var så var hon helt medvetlös och låg helt lealös över motorn.

Han såg sig om. Det fanns ingen i närheten. Ingen hade sett vad som hänt.

Han ryste av förtjusning.

Han lyfte upp henne i famnen och såg att hennes ansikte och hennes klänning var täckt av smörjfett. Hon var lätt som en fjäder. Han bar bort henne och la henne i baksätet.

Han var säker på att hon skulle bli perfekt för hans ändamål.

*

Precis när Meara börja återfå medvetandet så väcktes hon till liv av ett öronbedövande oljud. Det verkade som om alla ljud hon kunde föreställa sig hördes samtidigt. Gonggonger, klockor, klingande, fågelkvitter, och alla möjliga sorters melodier. De verkade alla fientliga.

Hon öppnade ögonen men kunde inte fokusera. Hon hade hemskt ont i huvudet.

Var är jag? tänkte hon.

Någonstans i Dublin? Nej, hon kunde minnas lite kronologi. Hon hade flugit hit för två månader sedan och börjat jobba så fort hon hittat någonstans att bo. Hon var helt klart i Delaware. Hon ansträngde sig och lyckades minnas att hon stannat för att hjälpa en man med hans bil. Sen hade något hänt. Något hemskt.

Men vad var det här för ställe, med allt detta oljud?

Hon upptäckte att någon bar henne som om hon vore ett barn. Genom allt oljud kunde hon höra rösten från mannen som bar henne.

“Lugn, vi hann hit i tid”.

Hon började kunna se klart. Allt hon kunde se var klockor. Klockor i alla storlekar, former, och stilar. Hon såg enorma golvur som var omringade av mindre klockor, vissa av dem var

gökur, medan andra hade små parader av mekaniska figurer. Hyllorna var fyllda med små klockor.

De slår allihop, tänkte hon.

Men i allt oljud så kunde hon inte få någon uppfattning om antalet.

Hon vände sig om för att se vem som bar henne. Han tittade ner på henne. Ja, det var han—mannen som hade bett henne om hjälp. Det var dumt av henne att stanna. Hon hade gått rakt i hans fälla. Men vad skulle han göra med henne?

När oljudet från klockorna började avta så började hon se suddigt igen. Hon kunde inte hålla ögonen öppna. Hon kände att hon var på väg att tuppa av igen.

Jag måste hålla mig vaken, tänkte hon.

Hon hörde hur metall skramlade, sen kände hon hur hon försiktigt lades på en kall och hård yta. Det skramlade igen, sedan ljudet av fotsteg, och slutligen ljudet av en dörr som öppnades och stängdes. Klockorna fortsatte att ticka.

Sen hörde hon några kvinnoröster.

“Hon lever”.

“Det var ju synd, för hennes skull”.

Rösterna var hessa och viskande. Meara lyckades öppna ögonen igen. Hon såg att golvet var av grå betong. Hon vände sig mödosamt om och såg tre människoliknande figurer som satt på golvet bredvid henne. Hon trodde i alla fall att de var människor. De verkade vara unga flickor, tonåringar, men de var taniga, föga mer än skinn och ben. En av dem var

knappt vid medvetande och hennes huvud hängde ner och hon stirrade rakt ner i betonggolvet. De såg ut som fångar från ett koncentrationsläger, tyckte hon.

Var de ens vid liv? Ja, de måste vara vid liv. Hon hörde dem precis prata.

“Var är vi?” frågade Meara.

Hon hörde knappt det väsande svaret.

“Välkommen”, sa den av dem, “till helvetet”.

KAPITEL ETT

Riley Paige var inte beredd på den första knytnäven. Men hennes reflexer svarade bra. Hon kände hur tiden passerade långsammare när det första slaget rörde sig mot hennes mage. Hon undvek det perfekt. Sen kom en vänsterkrok mot hennes huvud. Hon hoppade åt sidan och undvek den. När han rörde sig närmare och riktade ytterligare ett slag mot huvudet, så fick hon upp garden och blockerade slaget med handskarna.

Sen flöt tiden som vanligt igen. Hon visste att slagkombinationen hade kommit på under två sekunder.

“Bra jobbat”, sa Rudy.

Riley log. Rudy duckade och dansade, redo att ta emot hennes attack. Riley gjorde likadant för att hålla sig oförutsägbar.

“Det är inte bråttom”, sa Rudy. “Tänk igenom det. Som om det vore ett parti schack”.

Hon kände sig lite irriterad medan hon fortsatte att röra på sig. Han höll igen. Varför behövde han hålla igen?

Men hon visste att det var lika bra. Detta var hennes första gång i boxningsringen med en motståndare. Förut hade hon bara slagits med den tunga boxningssäcken. Hon var bara en nybörjare på det här sättet att slåss. Det var säkrast att ta det lugnt.

Det var Mike Nevins idé att hon skulle börja träna boxning. Rättspsykiatrikern som konsulterade med FBI var också Rileys goda vän. Han hade hjälpt henne igenom många personliga

kriser.

Hon hade nyligen berättat för Mike att hon hade problem med att kontrollera sina aggressiva impulser. Hon tappade ofta humöret. Hon kände sig spänd.

“Prova boxning”, hade Mike sagt. “Det är ett bra sätt att lätta på trycket”.

Hon var ganska säker på att Mike hade rätt. Det kändes bra att tänka snabbt och ta itu med verkliga hot istället för att inbilla sig dem, och det var skönt att ta itu med hot som inte var livshotande.

Det var också bra att hon gått med i ett gym som fick bort henne från huvudkontoret i Quantico. Hon tillbringade alldeles för mycket tid där. Det här var bra omväxling.

Men nu hade hon rullat med tummarna för länge. Hon kunde se i Rudys ögon att han gjorde sig redo för en ny attack.

Hon valde sin nästa kombination. Hon gjorde ett plötsligt utfall mot honom. Hennes första slag var en vänster, som han undvek och kontrade med en höger som strök hennes hjälm. Hon följde snabbt upp med en högerjabb som han blockerade med handsken. Hon avfyrade en snabb vänsterkrok, som han undvek genom att luta sig åt sidan.

“Bra jobbat”, sa Rudy igen.

Riley tyckte inte det var bra. Hon hade inte lyckats få in ett enda slag, medan han hade snuddat henne medan han försvarade sig och hon kunde känna hur irritationen började byggas upp. Men hon tänkte tillbaka på det som Rudy hade sagt från början...

“Förvänta dig inte att du ska få in en massa slag. Det gör ingen.

Inte när man sparrar i alla fall”.

Nu höll hon ögonen på hans handskar för hon kände på sig att han snart skulle anfalla igen. Men då skedde en underlig transformation i hennes fantasi.

Handskarna blev till en stor flamma—den vita, väsande flamman från en blåslampa. Hon var återigen inlåst i mörker, fånge hos en sadistisk mördare som heter Peterson. Han lekte med henne, tvingade henne att undvika flamman för att komma undan hettan.

Men hon var trött på att bli förödmjukad. Den här gången skulle hon slå tillbaka. När flamman plötsligt närmade sig hennes ansikte så duckade hon undan och avfyrade ett hårt slag som inte träffade. Flamman kom tillbaka mot henne och hon kontrade med ett nytt slag som även det missade. Men innan Peterson hann göra något nytt, så försökte hon med en uppercut och hon kunde känna hur den kolliderade med hans haka...

“Hallå!” skrek Rudy.

Hans röst fick tillbaka Riley till verkligheten. Rudy låg platt på ryggen på mattan.

Hur hamnade han där? undrade Riley.

Då förstod hon att hon hade träffat honom—hårt.

“Herregud!” ropade hon. “Rudy, förlåt!”

Rudy grimaserade och reste sig.

“Var inte ledsen”, sa han. “Det där var bra”.

De fortsatte att sparra. Resten av passet var lugnt och ingen av

dem fick in några slag. Men nu kändes det bra för Riley. Mike Nevins hade rätt. Detta var precis den terapi hon behövde.

Men ändå så undrade hon om hon någonsin skulle kunna glömma de där minnena.

Det kanske jag aldrig gör, tänkte hon.

*

Riley skar glatt i sin köttbit. Kocken på Blaine's Grill var väldigt duktig på många ovanliga rätter, men dagens träning hade gjort henne sugen på en ordentlig köttbit och sallad. Hennes dotter, April, och hennes kompis Crystal hade beställt hamburgare. Blaine Hildreth, Crystals pappa, var i köket, men han skulle snart komma tillbaka och äta upp sin guldmakrill.

Riley såg sig om i den behagliga matsalen och kände sig nöjd. Hon förstod att hon inte hade tillräckligt med kvällar som den här i sitt liv. Varma kvällar med vänner, familj, och god mat. Det hon fick se på jobbet var ofta hemskt och obehagligt.

Om ett par dagar så skulle hon vittna vid ett frigivningsförhör för en barnamördare som hoppades på att slippa fängelset lite tidigare. Hon var tvungen att se till att det inte blev så.

För ett par veckor sedan så hade hon löst ett fall i Phoenix. Hon och hennes partner Bill Jeffreys hade fångat en mördare som mördade prostituerade. Riley hade fortfarande svårt att känna att hon gjort mycket nytta i det fallet. Nu visste hon för mycket om en hel värld av utnyttjade kvinnor och flickor.

Men hon var fast besluten att hålla sådana tankar borta nu. Hon kunde känna hur hon började slappna av allt mer. Att gå på

restaurang med en vän och med barnen påminde henne om hur ett normalt liv kunde vara. Hon bodde i ett fint hus och började bli god vän med en trevlig granne.

Blaine kom tillbaka och satte sig ner. Riley kunde inte låta bli att lägga märke till att han var attraktiv. Hans höga hårfäste gav honom ett moget utseende, och han var smal och i god form.

“Förlåt”, sa Blaine. “Det är aldrig några problem när jag inte är här, men om de får syn på mig så behöver plötsligt alla min hjälp”.

“Det känner jag igen”, sa Riley. “Jag hoppas att om jag håller mig undan så kommer beteendeanalysenheten att glömma mig ett tag”.

“Inte en chans”, sa April. “Snart ringer de. Och sen är du på väg till en annan del av landet”.

Riley suckade. “Jag skulle kunna vänja mig vid att inte alltid ha jour”.

Blaine tog en tugga av sin guldmakrill.

“Har du övervägt karriärbyte?” frågade han.

Riley ryckte på axlarna. “Vad skulle jag göra istället? Jag har varit agent större delen av mitt vuxna liv”.

“Åh, jag är säker på att det finns gott om saker för en kvinna som dig”, sa Blaine. “De flesta saker är säkrare än att vara en FBI-agent”.

Han tänkte en stund. “Jag kan se dig som lärare”, sa han.

Riley skrattade. “Tycker du det är säkrare?” frågade hon.

“Det beror på var du undervisar”, sa Blaine. “På

universitetet?”

“Ingen dum idé, mamma”, sa April. “Du skulle inte behöva resa hela tiden. Och du skulle fortfarande få hjälpa människor”.

Riley sa ingenting och tänkte på saken. Att undervisa på universitetet skulle säkerligen vara som när hon undervisade på polisskolan i Quantico. Det tyckte hon om. Det gav henne alltid en chans att ladda om batterierna. Men skulle hon vilja vara lärare på heltid? Skulle hon verkligen kunna tillbringa dagarna inomhus utan någon aktivitet?

Hon petade på en svamp med gaffeln.

Jag kanske blir som en sån, tänkte hon.

“Privatdetektiv då?” frågade Blaine.

“Det tror jag inte”, sa Riley. “Att gräva fram smaskiga hemligheter hos par som håller på att skiljas låter inte som min kopp te.

“Det är inte allt som privatdetektiver gör”, sa Blaine. “Att utreda försäkringsbedrägerier då? Jag har en kock som får sjukersättning för att han säger att han är kass i ryggen. Jag är säker på att han fejkar det, men jag kan inte bevisa det. Du kan börja med honom”.

Riley skrattade. Blaine skämtade givetvis.

“Eller så kan du leta efter efterlysta människor”, sa Crystal. “Eller saknade husdjur”.

Riley skrattade igen. “Alltså, det skulle få mig att känna som jag verkligen gör skillnad i världen!”

April hade dragit sig ur samtalet. Riley såg att hon skrev på

telefonen och fnittrade. Crystal lutade sig fram över bordet mot Riley.

“April har en ny pojkvän”, sa Crystal. Sen artikulerade hon tyst, “Jag tycker inte om honom”.

Riley var irriterad att hennes dotter ignorerade de andra vid bordet.

“Sluta med det där”, sa hon till April. “Det är oartigt”.

“Vad är det som är oartigt med det?” sa April.

“Vi har pratat om det här”, sa Riley.

April ignorerade henne och skrev ett meddelande.

“Lägg undan den”, sa Riley.

“Snart, mamma”.

Riley höll tillbaka ett stön. Hon hade sedan länge lärt sig att “snart” betydde “aldrig” på tonårsspråk.

Då vibrerade hennes egen telefon. Hon blev arg på sig själv för att hon inte stängt av den innan hon körde gick hemifrån. Hon tittade på telefonen och såg att det var ett meddelande från hennes FBI partner Bill. Hon tänkte låta bli att läsa det, men hon kunde inte låta bli.

När hon öppnade meddelandet så tittade hon upp och såg att April hånlog mot henne. Hennes dotter njöt av ironin. Riley läste surt Bills meddelande.

Meredith har ett nytt fall. Han vill diskutera det med oss så fort som möjligt.

Specialagent Brent Meredith var Rileys chef, och Bills. Hon kände en otrolig lojalitet till honom. Inte nog med att han var

en bra och rättvis chef, men han hade stått upp för Riley många gånger när hon legat risigt till med byrån. Men Riley var ändå fast besluten att inte bli indragen, inte än i alla fall.

Jag kan inte resa någonstans nu, skrev hon tillbaka.

Bill svarade, Det är här i närheten.

Riley skakade besviket på huvudet. Det skulle bli svårt att säga nej.

Hon skrev tillbaka, Jag hör av mig.

Det kom inget svar och Riley la telefonen i väskan.

“Jag tyckte du sa att det var oartigt, mamma”, sa April med en tyst och småsur röst.

April satt fortfarande och skrev.

“Jag är klar med min”, sa hon och försökte att inte låta lika irriterad som hon var.

April ignorerade henne. Rileys telefon vibrerade igen. Hon svor tyst. Hon såg att meddelandet var från själva Meredith.

Var på beteendeanalysenheten imorgon klockan 9.

Riley funderade på ett sätt att ursäkta sig själv när ett andra meddelande kom.

Det är en order.

KAPITEL TVÅ

Rileys humör sjönk när hon tittade på de två bilderna som visades på skärmarna ovanför konferensrummet på beteendeanalysenheten. Ena bilden var ett fotografi på en bekymmerslös flicka med ljusa ögon och ett vinnande leende. Den andra bilden var på hennes lik, hemskt utmärglad, med armarna åt varsitt håll. Eftersom hon blivit beordrad att närvara på mötet, så visste Riley att det måste finnas fler offer som detta.

Sam Flores, en smart laboratorietekniker med glasögon med svarta bågar skötte presentationen för de fyra agenterna som satt vid bordet.

“De här bilderna är av Metta Lunoe, sjutton år gammal”, sa Flores. “Hennes familj bor i Collierville, New Jersey. Hennes föräldrar anmälde henne som försvunnen i mars—rymt hemifrån”.

Han visade en enorm karta över Delaware och pekade på en plats.

“Hennes kropp hittades på ett fält utanför Mowbray, Delaware den sextonde maj. Med bruten nacke”, sa han.

Flores visade några fler bilder—en med en livlig ung flicka, den andra visade henne så mager att hon knappt gick att känna igen, med armarna utsträckta på ett liknande sätt.

“Detta är bilder på Valerie Bruner, även hon sjutton, rymde hemifrån från Norbury, Virginia. Hon försvann i april”.

Flores pekade på en annan plats på kartan.

“Hennes kropp hittades på en grusväg nära Redditch, Delaware den tolfte juni. Uppenbarligen samma tillvägagångssätt som det tidigare mordet. Agent Jeffreys togs in för att undersöka fallet”.

Riley blev överraskad. Hur kunde Bill ha jobbat på ett fall som inte involverade henne? Sen mindes hon. I juni så hade hon legat på sjukhus efter pärsen hon genomgick i Petersons bur. Men ändå, Bill hade ofta hälsat på henne på sjukhuset. Han hade aldrig nämnt att han jobbade på detta fallet.

Hon vände sig mot Bill.

“Varför berättade du inte om det här?” frågade hon.

Bill såg allvarlig ut.

“Det passade inte då”, sa han. “Du hade dina egna problem”.

“Vem var din partner?” frågade Riley.

“Agent Remsen”.

Riley kände igen namnet. Bruce Remsen hade blivit förflyttad från Quantico innan hon började jobba igen.

Efter en kort paus så tillade Bill, “Jag kunde inte lösa fallet”.

Nu kunde Riley läsa hans ansiktsuttryck och hans tonläge. Efter år med vänskap och som partners så kunde hon förstå Bill bättre än någon annan. Hon visste att han var djupt besviken på sig själv.

Floras plockade fram rättsläkarens bilder på flickornas nakna ryggar. Kropparna var så tärda att det knappt kunde vara sant. Deras ryggar visade gamla ärr och färska märken.

Riley kände ett obehag i hela kroppen. Hon var överrumplad av känslan. Hon hade aldrig förr blivit så illa till mods av bilder av lik.

“De svalt nästan ihjäl innan de fick nackarna brutna. De blev också misshandlade, antagligen under en längre tid. Kropparna flyttades dit där de hittades. Vi har ingen aning om var de dödades”, sa Flores.

Riley försökte att inte låta hennes obehag störa henne och hon gick igenom likheter med andra fall som hon och Bill hade löst de senaste månaderna. Den så kallade “dockmördaren” hade lämnat sina offers kroppar där de enkelt kunde hittas, nakna, poserade i groteska dockliknande ställningar. “Kedjemördaren” hade hängt upp kropparna, inslagna i massor av kedjor.

Nu plockade Flores fram en bild av ännu en ung kvinna—en glad, rödhårig flicka. Bredvid fotot var en bild på en sliten, tom Toyota.

“Den här bilen tillhörde Meara Keagan. En tjugofyraårig irländsk immigrant”, sa Flores. “Hon anmäldes som försvunnen i går morse. Hennes bil hittades övergiven en liten bit ifrån ett hyreshus i Westree, Delaware. Hon jobbade hos en familj där som hembiträde och barnflicka”.

Nu talade specialagent Brent Meredith. Han var en väldigt, kraftigt byggd afroamerikan med markerad haka och ett humör som inte tålde nonsens.

“Hon klev av sitt skift på jobbet vid klockan elva på kvällen”, sa Meredith. “Bilen hittades tidigt nästa morgon”.

Specialagent Carl Walder lutade sig fram i stolen. Han var Brent Merediths chef—en fräknig man med bebisansikte med krulligt kopparfärgat hår. Riley tyckte inte om honom. Hon tyckte inte att han var speciellt kompetent. Och det gjorde inte saken bättre att han en gång hade gett henne sparken.

“Varför tror vi att det här försvinnandet är kopplat till de tidigare mordena?” frågade Walder. “Meara Keagan är äldre än de andra offren”.

Nu gjorde sig Lucy Vargas hörd. Hon var en smart, ung rookie med mörkt hår, mörka ögon, och mörk hy.

“Man kan se det på kartan. Keagan försvann i samma område där de två kropparna hittades. Det kanske är en tillfällighet, men antagligen inte. Inte på en femmånadersperiod, så nära varandra”.

Trots att Riley kände sig illa till mods så njöt hon lite av att se Walder grimasera lite. Lucy hade oavsiktligt satt honom på plats. Riley hoppades att han inte skulle komma på något sätt att hämnas på Lucy. Walder kunde vara småaktig på det sättet.

“Det stämmer, Agent Vargas”, sa Meredith. “Vi gissar att de yngre flickorna kidnappades när de liftade. Mycket sannolikt längs motorvägen som går genom området”. Han pekade på kartan.

Lucy frågade, “Är det inte förbjudet att lifta i Delaware?” Sedan tillade hon, “Fast det är ju svårt att se till att det efterlevs”.

“Det har du rätt i”, sa Meredith. “Och detta är inte en mellanstatlig motorväg, eller ens den största motorvägen i

delstaten, så liftare använder den säkert. Det gör uppenbarligen mördaren också. En kropp hittades bredvid denna vägen och de andra två är mindre än femton kilometer ifrån det. Keagan togs ungefär nio mil längre norrut. Med henne använde han ett annat knep. Om han gör som han brukar så kommer han att hålla henne fången tills hon nästan svälter ihjäl. Sen bryter han nacken på henne och lämnar hennes kropp på samma vis som de andra”.

“Det tänkte vi inte tillåta”, sa Bill bestämt.

Meredith sa, “Agent Paige och Jeffreys, jag vill att ni börjar jobba med fallet omedelbart”. Han sköt fram en mapp som var fylld med fotografier och rapporter. “Agent Paige, här är all information du kommer behöva för att uppdatera dig”.

Riley sträckte sig fram för att ta mappen. Men hennes hand ryckte tillbaka av oro.

Vad är det med mig?

Tankarna snurrade i hennes huvud och suddiga bilder började ta form i hennes hjärna. Var detta PTSD från Peterson fallet? Nej, det var annorlunda. Det var något helt annat.

Riley reste sig upp och rusade ut ur konferensrummet. Medan hon sprang längs korridoren mot sitt kontor så började de suddiga bilderna ta form.

Det var ansikten—kvinnors och flickors ansikten.

Hon såg Mitzi, Koreen, och Tantra—unga eskortflickor vars respektabla klädsel dolde deras förnedring, till och med för dem själva.

Hon såg Justine, en gammal hora, sitta böjd över en drink på

en bar, trött, bitter, och helt redo att dö en hemsk död.

Hon såg Chrissy, så gott som fångslad i en bordell av sin horkarl till make.

Och värst av alla så såg hon Trinda, en femton år gammal flicka som redan hade fått uppleva en mardröm med sexuellt utnyttjande, som knappt kunde föreställa sig någonting annat.

Riley kom in på sitt kontor och föll ihop i stolen. Nu förstod hon varför hon känt sådan avsky. Bilderna hon sett hade bara satt igång det hela. De hade väckt hennes djupaste ångest från Phoenix fallet. Hon hade stoppat en brutal mördare, men hon hade inte skipat rättvisa åt de kvinnor och flickor hon mött. En hel värld av exploatering återstod. Hon hade inte ens förstått en bråkdel av allt de blivit utsatta för.

Och nu hemsöktes hon på ett vis som hon aldrig känt förut. Detta verkade värre än PTSD för henne. Trots allt så kunde hon lätta på trycket för det hon själv blivit utsatt för genom att ta ett pass i boxningsringen. Men hon hade inget sätt att bli av med de här nya känslorna.

Skulle hon kunna jobba med ett fall som Phoenix igen?

Hon hörde Bills röst i dörren.

“Riley”.

Hon tittade upp och såg sin partner titta på henne med ett sorgset uttryck. Han höll mappen som Meredith gav till henne.

“Jag behöver dig på det här fallet”, sa Bill. “Det är personligt för mig. Att jag inte kunde knäcka det gör mig galen. Och jag kan inte sluta tänka på att jag kanske inte var mig själv för att

mitt äktenskap höll på att falla isär. Jag fick lära känna Valerie Bruners familj. De är bra människor. Men jag har inte hållit kontakten med dem för... jag svek dem. Jag måste gottgöra dem”.

Han la mappen på Rileys skrivbord.

“Bara titta på det. Snälla”.

Han gick ut från Rileys kontor. Hon satt och stirrade på mappen och kunde inte bestämma sig.

Detta var inte likt henne. Hon visste att hon var tvungen att ta sig samman.

Medan hon tänkte efter så mindes hon något från sin tid i Phoenix. Hon hade lyckats rädda en flicka som hette Jilly. Eller hon hade i alla fall försökt.

Hon tog fram telefonen och ringde numret till ett härbärge för tonåringar i Phoenix, Arizona. En bekant röst svarade.

“Hej, det här är Brenda Fitch”.

Riley var glad att det var Brenda som svarade. Hon hade lärt känna socialarbetaren under hennes förra fall.

“Hej, Brenda”, sa hon. “Det är Riley. Jag tänkte bara se hur det är med Jilly”.

Jilly var en flicka som Riley hade räddat från människohandel —en smal, mörkhårig, trettonårig flicka. Jilly hade ingen familj förutom hennes pappa som behandlade henne illa. Riley ringde då och då för att se hur det var med Jilly.

Riley hörde Brenda sucka.

“Snällt att du ringer”, sa Brenda. “Jag önskar att det var fler

som brydde sig. Jilly är fortfarande hos oss”.

Rileys hjärta sjönk. Hon hade hoppats på att hon en dag skulle ringa och få höra att Jilly flyttat in hos en snäll fosterfamilj. Men den dagen var inte kommen än. Nu var Riley orolig.

“Sist vi pratade så var ni oroliga att ni skulle behöva skicka hem henne till hennes pappa”, sa Riley.

“Nejdå, det har vi sett till att vi inte behöver. Vi har till och med sett till att han har besöksförbud”.

Riley andades ut.

“Jilly frågar om dig hela tiden”, sa Brenda. “Skulle du vilja prata med henne?”

“Ja, tack”.

Brenda bad Riley vänta. Riley började plötsligt fundera på om detta var en bra idé. När hon pratade med Jilly så kände hon alltid skuldkänslor. Hon kunde inte förstå varför hon kände så. Trots allt så hade hon räddad Jilly från ett liv med utnyttjande och misshandel.

Men till vilken nytta? tänkte hon. Vilket liv skulle Jilly få nu? Hon hörde Jillys röst.

“Hej, agent Paige”.

“Hur många gånger ska jag behöva säga till dig att inte kalla mig det?”

“Förlåt. Hej, Riley”.

Riley skrattade lite.

“Hej själv. Hur är det med dig?”

“Det är väl okej”.

Det blev tyst.

Typiskt tonåringar, tänkte Riley. Det var alltid svårt att få Jilly att prata.

“Så vad har du för dig?” frågade Riley.

“Har precis vaknat”, sa Jilly och lät lite yrvaken. “Jag ska äta frukost”.

Då insåg Riley att klockan var tre timmar tidigare i Phoenix.

“Förlåt att jag ringer så tidigt”, sa Riley. “Jag glömmer alltid tidsskillnaden”.

“Det är okej. Snällt av dig att ringa”.

Riley hörde en gäsp.

“Ska du till skolan idag?” frågade Riley.

“Ja. De släpper ut oss från finkan varje dag för att gå dit”.

Det var Jillys stående skämt att kalla härbärgets för “finkan” som om det vore ett fängelse. Riley tyckte inte att det var speciellt roligt.

“Då ska jag låta dig gå och äta frukost och göra dig redo”, sa Riley.

“Vänta lite”, sa Jilly.

Det blev tyst igen. Riley tyckte sig höra Jilly hålla tillbaka en snyftning.

“Ingen vill ha mig, Riley”, sa Jilly. Nu grät hon. “Fosterfamiljer väljer alltid någon annan. De tycker inte om mitt förflutna”.

Riley var tagen av häpnad.

Hennes “förflutna”? tänkte hon. Herregud, hur kan en

trettonåring ha ett "förflutet"? Vad är det för fel på folk?

"Jag är ledsen", sa Riley.

Jilly pratade medan hon snyftade.

"Det är som... alltså, du vet, det... jag menar, Riley, det verkar som om du är den enda som bryr sig".

Rileys ögon sved och hon kände en klump i halsen. Hon kunde inte svara.

Jilly sa, "Kan jag inte komma och bo med dig? Jag kommer inte ställa till problem. Du har en dotter, va? Hon kan vara som min syster. Vi kan ta hand om varandra. Jag saknar dig".

Riley kunde knappt prata.

"Jag... jag tror inte att det går, Jilly".

"Varför inte?"

Riley kände sig förkrossad. Frågan kändes som en käftsmäll.

"Det bara... går inte", sa Riley.

Hon kunde höra hur Jilly fortfarande grät.

"Okej", sa Jilly. "Jag måste gå och äta frukost. Hej då".

"Hej då", sa Riley. "Jag ringer snart igen".

Hon hörde hur Jilly la på luren. Riley böjde sig fram över skrivbordet med tårar längs kinderna. Jillys fråga ekade i hennes huvud...

"Varför inte?"

Det fanns tusen anledningar. Hon hade redan fullt upp med April. Hennes jobb var för krävande, både tid och energi. Och hon var inte kvalificerad eller förberedd för att handskas med Jillys psykologiska problem.

Riley torkade ögonen och satte sig upp. Att tycka synd om sig själv skulle inte hjälpa någon. Det var dags att börja jobba igen. Det fanns kvinnor som dog där ute, och de behövde henne.

Hon tog mappen och öppnade den. Var det dags, tänkte hon, att ge sig in i leken igen?

KAPITEL TRE

Scratch satt på sin verandagunga och tittade på barnen som kom och gick i sina Halloweenkostymer. Han brukade tycka om att få besök av barn som leker bus eller godis. Men i år verkade det vara bitterljuvt.

Hur många av de här barnen kommer vara i livet om bara några veckor? undrade han.

Han suckade. Antagligen inga alls. Deadlinen började närma sig och det var ingen som uppmärksammade hans meddelanden.

Verandagungans kedjor gnisslade. Ett lätt, ljummet regn föll och Scratch hoppades att barnen inte skulle bli förkylda. Han hade en korg med godis i knät och han var ganska så generös. Det började bli sent och snart skulle det inte finnas fler barn.

I Scratch huvud så klagade morfar fortfarande, fast den gnälliga gubben hade dött för flera år sedan. Och det hade ingen betydelse att Scratch var vuxen nu, han blev aldrig fri från gubbens råd.

“Kolla på den där med mantel och svart plastmask”, sa morfar. “Kallar ni det för en kostym?”

Scratch hoppades att han och morfar inte skulle börja bråka igen.

“Han är Darth Vader, morfar”, sa han.

“Jag skiter i vem fan det är han ska likna. Det är en billig utstyrsel från en affär. När vi gick bus eller godis så gjorde vi

alltid din kostym åt dig”.

Scratch mindes de kostymerna. För att göra honom till en mumie så lindade morfar in honom i ett slitet lakan. För att göra honom till en riddare med skinande rustning så hade morfar gjort en klumpig utstyrsel av papp som var täckt av folie och han hade haft en lans som var en kvast. Morfars kostymer hade alltid varit väldigt uppfinningsrika.

Men Scratch blev inte glad när han tänkte på de kostymerna. Morfar gnällde och svor alltid när han skulle sätta kostymerna på honom. Och när Scratch kom hem från bus eller godis... så kände sig Scratch som en liten pojke igen, för en stund. Han visste att morfar hade rätt och att han hade fel. Det var bara så det var. Det var så det alltid hade varit.

Scratch tyckte det var en lättnad när han blev för gammal för att gå bus eller godis. Sedan dess hade han fått sitta på verandan och dela ut godis till barnen. Han var glad för deras skull. Han var glad att de fick njuta av sin barndom, även om han inte fick det.

Tre barn gick upp på verandan. En pojke var utklädd till Spindelmannen, en flicka var Catwoman. De såg ut att vara ungefär nio år gamla. Den tredje ungens utklädnad fick Scratch att le. En liten flicka, ungefär sju år, var utklädd till humla.

“Bus eller godis!” skrek de och ställde sig framför Scratch.

Scratch skrattade och rotade runt i korgen efter godis. Han gav lite till barnen som tackade honom och gick sin väg.

“Sluta ge dem godis!” Morrade morfar. “När ska du sluta uppmuntra de små kräken?”

Scratch hade tyst trotsat morfar i ett par timmar nu. Det skulle han få sota för sen.

Morfar väste fortfarande. "Glöm inte att vi har att göra i morgon kväll".

Scratch svarade inte, utan bara lyssnade på verandagungans gnäll. Nej, han skulle inte glömma vad som måste göras i morgon kväll. Det var ett oangenämt jobb, men någon måste göra det.

*

Libby Clark följde efter sin storebror och sin kusin in i den mörka skogen som låg bakom grannskapets trädgårdar. Hon ville inte vara där. Hon ville vara hemma i sin säng.

Hennes bror, Gary, visade vägen med en ficklampa. Han såg konstig ut i sin Spindelmannen-kostym. Hennes kusin Denise följde efter Gary iklädd sin Catwoman-dräkt. Libby traskade efter dem.

"Kom igen ni två", sa Gary och gick raskt.

Han kröp mellan två buskar utan problem, och det gjorde Denise också, men Libbys kostym var stor och fluffig och fastnade i några grenar. Nu hade hon en ny anledning att vara rädd. Om humlekostymen blivit förstörd så skulle mamma bli tokig. Libby lyckades ta sig loss och skynda sig ikapp de andra.

"Jag vill gå hem", sa Libby.

"Gå du", sa Gary och fortsatte att gå.

Men givetvis var Libby för rädd för att gå tillbaka. De hade redan gått för långt. Hon vågade inte gå tillbaka ensam.

"Kanske borde vi gå tillbaka allihop", sa Denise. "Libby är

rädd”.

Gary stannade och vände sig om. Libby önskade att hon kunde se hans ansikte bakom masken.

“Vad är det Denise?” sa han. “Är du också rädd?”

Denise skrattade nervöst.

“Nej”, sa hon. Libby visste att hon ljög.

“Kom då, båda två”, sa Gary.

Den lilla gruppen fortsatte. Marken var våt och geggig och Libby hade vått ogräs upp till knäna. Det hade i alla fall slutat regna. Månen började titta fram genom molnen. Men det började också bli kallt och Libby var helt fuktig och skakade, och hon var väldigt, väldigt rädd.

Tillslut så kom de fram till en stor glänta. Det ångade om den våta marken. Gary stannade precis vid kanten till gläntan, och det gjorde även Denise och Libby.

“Här är det”, viskade Gary och pekade. “Kolla—det är fyrkantigt, precis som om de borde ligga ett hus eller nåt här. Men det finns inget hus. Det finns ingenting. Träd och buskar kan inte ens växa här, bara ogräs. Det är för att det är fördömd mark. Spöken bor här”.

Libby kom ihåg vad pappa hade sagt.

“Spöken finns inte”.

Men likväl skakade hennes knän. Hon var rädd att hon skulle kissa på sig. Det skulle mamma inte tycka om.

“Vad är det för något?” frågade Denise.

Hon pekade på två skepnader som stod upp ur marken. Libby

tyckte att de såg ut som stora rör som var böjda längst upp, och de var nästan helt täckta av murgröna.

“Jag vet inte”, sa Gary. “De ser ut som periskop på en ubåt. Spökena kanske tittar på oss. Gå och kolla, Denise”.

Denise lät rädd och skrattade.

“Du kan gå och kolla!” sa Denise.

“Okej, det ska jag”, sa Gary.

Gary klev försiktigt ut i gläntan och gick mot en av skepnaderna. Han stannade till ungefär en meter ifrån den. Sen vände han sig om och gick tillbaka till sin kusin och syster.

“Jag vet inte vad det är”, sa han.

Denise skrattade igen. “För att du tittade inte ens!” sa hon.

“Joho”, sa Gary.

“Nähä! Du var inte ens i närheten!”

“Var jag visst. Om du är så nyfiken så kan du gå och kolla själv”.

Denise var tyst en stund. Sen traskade hon ut i gläntan. Hon gick lite närmare skepnaden än Gary, men sen gick hon raka vägen tillbaka utan att stanna.

“Jag vet inte heller vad det är”, sa hon.

“Din tur att kolla, Libby”, sa Gary.

Lily var vettskrämd.

“Tvinga inte henne att gå, Gary”, sa Denise. “Hon är för liten”.

“Hon är inte för liten. Hon är snart vuxen. Det är dags att hon beter sig som det”.

Gary knuffade till Libby. Hon stod nu en meter ut i gläntan.

Hon vände sig om och försökte gå tillbaka, men Gary sträckte ut handen och stoppade henne.

“Nä du”, sa han. “Denise och jag gick. Du måste också gå”.

Libby svalde och vände sig om mot den tomma ytan med de två böjda sakerna. Hon kände på sig att de kanske tittade på henne.

Hon mindes pappas ord igen...

“Spöken finns inte”.

Pappa skulle inte ljuga om något sådant. Så vad var hon rädd för egentligen?

Dessutom så började hon bli arg på Gary för att han var en sådan översittare. Hon var nästan lika arg som hon var rädd.

Jag ska visa honom, tänkte hon.

Med skakande ben så tog hon steg efter steg ut i den fyrkantiga gläntan. Medan hon gick mot metallsakerna så kände sig Libby modigare.

När hon kommit fram till saken—närmare än vad Gary och Denise hade kommit—så var hon ganska stolt över sig själv. Men hon kunde inte se vad det var.

Med mer mod än hon själv visste att hon hade, så sträckte hon fram en hand mot den. Hon tryckte handen mot murgrönan och hoppades att ingenting skulle ta eller äta hennes hand, eller någonting ännu värre. Hennes fingrar nådde äntligen ett hårt och kallt metallrör.

Vad är det för något? tänkte hon.

Hon kände en svag vibration i röret. Och hon hörde någonting.

Det verkade komma från röret.

Hon lutade sig närmare röret. Ljudet var svagt, men hon visste att hon inte inbillade sig det. Ljudet var på riktigt, och det lät som en kvinna som grät och stönade.

Libby ryckte snabbt tillbaka handen. Hon var för rädd för att kunna röra sig eller prata eller skrika eller göra någonting alls. Hon kunde inte ens andas. Det kändes som den där gången när hon trillade ner från ett träd och tappade andan.

Hon visste att hon måste bort därifrån. Men hon stod helt stilla. Det var som om hon var tvungen att säga till kroppen att röra sig.

Vänd dig om och spring, tänkte hon.

Men det tog några fasansfulla sekunder innan hon lyckades.

Då verkade benen börja springa alldeles på egen hand och hon flög bort från gläntan. Hon var livrädd att något hemskt skulle ta tag i henne och dra tillbaka henne.

När hon kom fram till träden så böjde hon sig fram och kippade efter andan. Nu insåg hon att hon hållit andan hela tiden.

“Vad är det?” frågade Denise.

“Ett spöke!” utbrast Libby. “Jag hörde ett spöke!”

Hon väntade inte på något svar. Hon rusade iväg och sprang så fort hon bara kunde, samma väg som de kommit. Hon hörde sin bror och kusin bakom henne.

“Stanna Libby!” ropade hennes bror. “Vänta!”

Men det fanns inte en chans att hon skulle sluta springa förrän hon var hemma och säker.

KAPITEL FYRA

Riley knackade på dörren till Aprils sovrum. Det var lunchtid, och det var dags att väcka dottern. Men svaret hon fick var inte det hon hoppats på.

Allt som hördes inifrån rummet var ett lågt och surt “Vad vill du?”

“Ska du sova bort hela dagen?” frågade Riley.

“Jag är vaken. Jag kommer ner strax”.

Riley suckade och gick ner igen. Hon önskade att Gabriela var här, men hon tog alltid ledigt på söndagar.

Riley satte sig på soffan. April hade varit sur och förbehållsam hela gårdagen. Riley visste inte hur hon skulle lätta på stämningen mellan dem, och hon hade blivit lättad när April gick på en Halloween-fest på kvällen. Riley hade inte behövt oroa sig eftersom festen var hemma hos en kompis bara något kvarter bort. I alla fall inte förrän klockan var ett på natten och hennes dotter fortfarande inte var hemma.

Som tur var hade April dykt upp innan Riley hade gett sig av för att leta. Men April hade gått rakt upp och lagt sig utan att säga ett ord till sin mamma. Och än så länge så verkade hon inte ha någon lust att börja kommunicera.

Riley var glad att att hon var hemma för att kunna börja reda ut vad det var som var fel. Hon hade inte gett sig in i det nya fallet, och hon hade fortfarande delade meningar om det. Bill fortsatte

att rapportera till henne, så hon visste att Bill och Lucy under gårdagen hade börjat undersöka Meara Keagans försvinnande. De hade intervjuat familjen som Meara arbetade för och även hennes grannar i hyreshuset. De hade inte hittat några ledtrådar.

Idag skulle Lucy leda sökandet, koordinera en massa agenter som delade ut flygblad med en bild på Meara. Under tiden så väntade Bill otåligt på att Riley skulle bestämma sig för att ta fallet eller inte.

Men hon var inte tvungen att bestämma sig direkt. Alla på Quantico förstod att Riley inte skulle vara tillgänglig imorgon. En av de första mördarna hon någonsin satt dit skulle ha frigivningsförhör i Maryland. Att inte vittna i det förhöret var otänkbart.

Medan Riley satt och tänkte på sina valmöjligheter så kom April nedför trappan, fullt påklädd. Hon rusade in i köket utan att ens titta på sin mamma. Riley reste sig och gick efter henne.

“Vad finns det att äta?” frågade April och tittade i kylskåpet.

“Jag kan laga frukost åt dig”, sa Riley.

“Behövs inte, jag hittar något”.

April tog fram en bit ost och stängde kylan. Vid köksbänken så skar hon en bit ost och slog upp en kopp kaffe. Hon hällde i kaffebrädd och socker och satte sig vid köksbordet och började nafs i sig osten.

Riley satte sig bredvid April.

“Hur var festen?” frågade Riley.

“Den var okej”.

“Du kom hem ganska sent”.

“Nä, det gjorde jag inte”.

Riley bestämde sig för att inte börja bråka. Kanske så är klockan ett inte så sent för femtonåringar nuförtiden. Vad visste hon?

“Crystal berättade att du har en pojkvän”, sa Riley.

“Ja”, sa April och sippade på kaffet.

“Vad heter han?”

“Joel”.

Efter en kort tystnad så frågade Riley, “Hur gammal är han?”

“Jag vet inte”.

Riley kände hur ilskan och oron började bubbla i halsen.

“Hur gammal är han?” upprepade Riley.

“Femton, okej? samma som jag”.

Riley var säker på att April ljög.

“Jag skulle vilja träffa honom”, sa Riley.

April himlade med ögonen. “Herregud mamma. När växte du upp? På femtiotalet eller något?”

Riley kände sig förnärmad.

“Jag tycker inte att det är orimligt”, sa Riley. “Ta med honom hit någon gång så jag får träffa honom”.

April satte ifrån sig kaffekoppen med sådan kraft att hon spillde lite på bordet.

“Varför ska du kontrollera mig hela tiden?” fräste hon.

“Jag försöker inte kontrollera dig. Jag vill bara träffa din pojkvän”.

April satt bara och stirrade surt ner i kaffet en stund. Sen reste hon sig plötsligt och rusade ut ur köket.

“April!” ropade Riley.

Riley följde April genom huset. April gick till ytterdörren och tog sin väska som hängde på hatthyllan.

“Vart ska du?” sa Riley.

April svarade inte. Hon öppnade dörren, gick ut, och drämde igen den efter sig.

Riley stod helt förstummad en stund. Hon var säker på att April skulle komma tillbaka direkt.

Hon väntade en hel minut. Sen gick hon till dörren, öppnade den och tittade åt båda hållen längs gatan. Hon kunde inte se April någonstans.

Riley var mycket besviken. Hon undrade hur det kunnat bli så här. Hon hade haft det svårt med April förr. Men när hon, April, och Gabriela hade flyttat till radhuset i somras så hade April varit väldigt lycklig. Hon hade blivit vän med Crystal och allt hade varit bra när hon började skolan i september.

Men nu, bara två månader senare, så hade April gått från att vara en glad tonåring, tillbaka till att vara en surmulen sådan. Hade hennes PTSD kommit tillbaka? April hade till en början inte känt effekterna av hennes fångenskap hos Peterson, men de hade kommit senare. Hon hade gått till en bra terapeut och verkade ta itu med problemen på ett bra sätt.

Riley stod kvar i dörren när hon tog fram telefonen och skrev till April.

Kom tillbaka. Genast.

Meddelandet var markerat som "levererat". Riley väntade. Inget hände. Hade April glömt telefonen hemma? Nej, det var omöjligt. April hade tagit väskan när hon gick och hon gick aldrig någonstans utan sin telefon.

Riley tittade om och om igen på sin telefon. Meddelandet var fortfarande markerat som "levererat", inte "läst". Var det bara så att April ignorerade henne?

Men då kom Riley plötsligt på vart April hade gått. Hon tog en nyckel från ett bord nära dörren och klev ut på den lilla verandan. Hon gick nedför trappan och över gräsmattan, bort till huset bredvid, där Blaine och Crystal bodde. Hon ringde på dörrklockan medan hon stirrade på telefonen.

När Blaine öppnade dörren och fick syn på henne så log han glatt.

"Nämen!" sa han. "Vilken trevlig överraskning. Vad gör du här?"

Riley stammade lite genant.

"Jag undrar om... Är April här? Med Crystal?"

"Nej", sa han. "Crystal är inte heller här. Hon sa att hon skulle gå till cafét. Du vet det där borta".

Blaine rynkade bekymrat på pannan.

"Vad är det?" frågade han. "Är det något på gång?"

Riley suckade. "Vi har bråkat", sa hon. "Hon rusade ut. Jag hoppades på att hon hade gått hem till er. Jag tror att hon ignorerar mitt meddelande".

“Kom in”, sa Blaine.

Riley följde efter honom in i vardagsrummet. De satte sig på soffan.

“Jag vet inte vad det är med henne”, sa Riley. “Jag vet inte vad det är som händer mellan oss”.

Blaine log vemodigt.

“Jag vet hur det känns”, sa han.

Riley var häpen.

“Gör du?” frågade hon. “Det verkar alltid som att du och Crystal kommer så bra överens”.

“För det mesta, visst. Men nu när hon är tonåring så kan det bli lite knackigt ibland”.

Blaine tittade sympatiskt på Riley en stund.

“Låt mig gissa”, sa han. “Det har med en pojkvän att göra”.

“Tydligt”, sa Riley. “Hon vägrar att berätta något om honom. Och hon tänker inte låta mig träffa honom”.

Blaine skakade på huvudet.

“De är båda i den där åldern”, sa han. “Att ha en pojkvän är en fråga om liv och död. Crystal har ingen än, vilket passar mig utmärkt, men hon tycker inte likadant. Hon är helt desperat”.

“Jag var nog likadan i den åldern”, sa Riley.

Blaine skrattade lite. “Tro mig, när jag var femton så var tjejer allt jag tänkte på. Vill du ha lite kaffe?”

“Ja, tack. Svart blir bra”.

Blaine gick ut i köket. Riley såg sig om och noterade återigen hur väldekorerat huset var. Blaine hade perfekt smak.

Blaine kom tillbaka med två koppar kaffe. Riley tog en slurk. Det var jättegott.

“Alltså, jag hade inte en aning om vad det skulle innebära att vara mamma”, sa hon. “Och det gjorde väl inte saken bättre att jag var alldeles för ung för det”.

“Hur gammal var du?”

“Tjugofyra”.

Blaine kastade tillbaka huvudet och skrattade.

“Jag var yngre. Gifte mig vid tjuogoett. Jag tyckte att Phoebe var den vackraste flickan jag någonsin sett. Sexig som fan. Jag tänkte inte riktigt på att hon var bipolär och drack mycket”.

Riley blev allt mer intresserad. Hon visste att Blaine var skild, men inte mycket mer än så. Det verkade som om hon och Blaine hade misstag från ungdomen gemensamt. Fysisk attraktion hade gjort det svårt för dem att se saker och ting som de verkligen var.

“Hur länge var du gift?” frågade Riley.

“Ungefär nio år. Vi borde ha skilt oss tidigare. Jag borde ha skilt mig tidigare. Men jag trodde att jag kunde rädda henne. Det var dumt av mig. Vi fick Crystal när Phoebe var tjuogoett och jag var tjugotvå och fortfarande gick i kockskolan. Vi var för fattiga och för omogna. Vårt nästa barn var dödfött och Phoebe hämtade sig aldrig. Hon tog till flaskan. Hon började uppträda illa”.

Blaines blick såg mer avlägsen ut nu. Riley kände på sig att han återupplevde hemska minnen som han inte ville prata om.

“När vi fick April så låg jag i träning för att bli FBI-agent”, sa hon. “Ryan ville att jag skulle lägga det åt sidan, men det kunde

jag inte. Han var fast besluten att bli en framgångsrik advokat. Nåja, vi fick båda karriärerna vi ville ha. Men vi hade ingenting gemensamt i längden. Vi hade inte grunden för ett äktenskap”.

Riley blev tyst och Blaine tittade sympatiskt på henne. Hon kände sig lättad att hon kunde prata om allt det här med en annan vuxen människa. Hon märkte att det nästan var omöjligt att inte känna sig bekväm när man var med Blaine. Det kändes som om hon kunde prata med honom om precis vad som helst.

“Blaine, jag är så kluven”, sa hon. “De behöver mig verkligen på ett viktigt fall. Men saker och ting är katastrof på hemmafronten. Det känns som om jag inte tillbringar tillräckligt mycket tid med April”.

Blaine log.

“Jaså. Det klassiska jobb-eller-familj dilemmat. Det känner jag till väl. Tro mig, att äga en restaurang är väldigt tidskrävande. Att få tid över till Crystal är svårt”.

Riley tittade in i Blaines snälla, blå ögon.

“Hur hittar man balans?” frågade hon.

Blaine ryckte lite på axlarna.

“Det gör man inte”, sa han. “Det finns inte tillräckligt med tid för allting. Men det finns ingen mening med att straffa sig själv för att man inte klarar av det omöjliga. Tro mig, att ge upp karriären är ingen lösning. Jag menar, Phoebe försökte sig på att vara hemmafru. Det var en av orsakerna att hon blev tokig. Det är bara att acceptera det”.

Riley log. Det lät som en underbar idé—bara acceptera det.

Det kanske hon skulle kunna göra. Det verkade möjligt.

Hon sträckte sig fram och rörde Blaines hand. Han tog hennes hand och kramade den. Riley kände en härlig spänning mellan dem. För en stund så tänkte hon att hon kanske skulle kunna stanna med Blaine ett tag, nu när deras barn var upptagna någon annanstans. Kanske kunde hon...

Men när tankarna började ta form i hennes huvud, så kunde hon känna hur hon drog sig undan. Hon var inte redo att agera på de här nya känslorna.

Hon drog försiktigt undan sin hand.

“Tack”, sa hon. “Det är nog bäst att jag går hem. Så vitt jag vet så är April kanske redan tillbaka”.

De sa hejdå till varandra. Så fort hon klev utanför dörren så vibrerade hennes telefon. Det var från April.

Jag fick precis ditt meddelande. Jätteledsen att jag uppförde mig så. Jag är på cafét. Snart hemma.

Riley suckade. Hon hade ingen aning om vad hon skulle svara. Det verkade bäst att inte svara alls. Hon och April skulle ta ett allvarligt samtal lite senare.

Riley kom precis innanför dörren när hennes telefon vibrerade igen. Det var Ryan som ringde. Hennes ex var den sista människan på jorden hon ville prata med. Men hon visste att han skulle fortsätta att lämna meddelanden om hon inte pratade med honom nu. Hon svarade.

“Vad vill du, Ryan?” frågade hon surt.

“Passar det inte nu?”

Riley ville säga att det aldrig passar enligt henne. Men hon höll den tanken för sig själv.

“Det går väl nu”, sa hon.

“Jag tänkte komma och hälsa på dig och April”, sa han. “Jag skulle vilja prata med er”.

Riley höll tillbaka ett stön. “Jag skulle föredra om du inte gjorde det”.

“Jag tyckte du sa att det gick bra nu?”

Riley svarade inte. Detta var typiskt Ryan, försöka vrida hennes ord för att manipulera henne.

“Hur är det med April?” frågade Ryan.

Hon fnös till av skratt. Hon visste att han bara försökte få igång ett samtal.

“Vad snällt att du frågar”, sa Riley sarkastiskt. “Det är bra med henne”.

Det var givetvis en lögn. Men att dra in Ryan i det här skulle knappast hjälpa.

“Hördu, Riley...” Ryan blev tyst. “Jag har gjort så mycket fel”.

Det säger du inte, tänkte Riley. Men hon förblev tyst.

Efter en stund så sa Ryan, “Saker och ting har inte varit så bra för mig på sistone”.

Riley sa fortfarande ingenting.

“Nåja, jag ville bara veta att allt var bra med dig och April”.

Riley kunde knappt tro hur fräck han var.

“Det är bra med oss. Varför undrar du? Har en av dina nya flickvänner dumpat dig, Ryan? Eller är det problem på jobbet?”

“Vad du går hårt åt mig, Riley”.

Hon tyckte att hon inte kunde vara snällare. Hon förstod hela situationen. Ryan måste vara ensam just nu. Societetskvinnan som han flyttat ihop med efter skilsmässan måste ha lämnat honom, eller så hade någon nyare affär surnat.

Hon visste att Ryan inte klarade av att vara ensam. Han vände sig alltid till Riley och April som en sista utväg. Om hon lät honom komma tillbaka så skulle det bara vara tills han fick syn på en ny kvinna.

Riley sa, “Jag tycker du borde fixa förhållandet med din förra flickvän. Eller din förrförra. Jag vet inte hur många du har haft sedan vi skilde oss. Hur många, Ryan?”

Hon hörde hur han flämtade till. Riley hade helt klart haft rätt.

“Ryan, faktiskt så passar det inte just nu”.

Det var sanningen. Hon hade precis besökt en trevlig man som hon tyckte om. Varför förstöra det nu?

“När passar det då?” frågade Ryan.

“Jag vet inte”, sa Riley. “Jag hör av mig. Hejdå”.

Hon lade på. Hon hade gått fram och tillbaka medan hon pratade med Ryan. Hon satte sig ner och tog några djupa andetag för att lugna sig.

Sen skickade hon ett meddelande till April.

Bäst för dig att du kommer hem bums.

Det tog bara några sekunder innan svaret kom.

OK. Jag är på väg. Förlåt, mamma.

Riley suckade. Det verkade som om allt var bra med April nu.

Det skulle nog hålla ett tag. Men någonting var fel.
Vad var det med henne?

KAPITEL FEM

I hans dunkla näste så rusade Scratch frenetiskt fram och tillbaka mellan de hundratals klockorna och försökte göra allting redo. Det var bara några minuter innan midnatt.

“Fixa den med hästen!” skrek morfar. “Den går en hel minut sent!”

“Jag fixar det”, sa Scratch.

Scratch visste att han skulle bli straffad i alla fall, men det skulle bli ännu värre om han inte fick allting klart i tid. Just nu hade han fullt upp med andra klockor.

Han fixade klockan med metallblommor, som hade hamnat hela fem minuter efter. Sen öppnade han golvuret och flyttade minutvisaren lite till höger.

Han kollade den stora klockan med rådjurshorn. Den hamnade ofta efter, men idag såg den bra ut. Till sist kunde han fixa den med den stegrande hästen. Det var tur det. Den var hela sju minuter efter.

“Det får duga”, muttrade morfar. “Du vet vad du ska göra nu”.

Scratch gick lydigt bort till bordet och tog piskan. Det var en niosvansad katt och morfar hade börjat slå honom med den redan när han var så ung att han inte kunde minnas.

Han gick till ett hörn som var avskilt med ett metallstängsel. Bakom stängslet var fyra kvinnliga fångar, utan några möbler förutom träbritser utan madrasser. Bakom dem fanns en

garderob som de använde som toalett. Scratch hade sedan länge vant sig vid stanken.

Den irländska kvinnan som han hämtat för några dagar sedan iakttog honom noga. Efter en lång tid med bara smulor och vatten att äta så var de andra utmattade och slitna. Två av dem gjorde nästan inget annat än att gråta och stöna. Den fjärde bara satt på golvet nära stängslet, ihopsjunken och livlös. Hon gjorde inget ljud ifrån sig alls. Hon såg knappt ut att vara i livet.

Scratch öppnade dörren till buren. Den irländska kvinnan kastade sig fram och försökte fly. Scratch slog våldsamt med piskan mot hennes ansikte. Hon drog sig undan och vände sig bort. Han slog hennes rygg upprepade gånger. Han visste, av egen erfarenhet, att det gjorde ordentligt ont även om det tog på kläderna. Speciellt om han träffade de gamla sårn och blåmärkena som han redan gett henne.

Sen fylldes luften av oväsendet från alla klockor som började slå midnatt. Scratch visste vad han skulle göra nu.

Medan oväsendet fortsatte så skyndade han sig bort till den svagaste och smalaste flickan, den som knappt verkade vara vad liv. Hon tittade upp på honom med ett underligt ansiktsuttryck. Hon var den enda som hade varit här tillräckligt länge för att veta vad som skulle ske härnäst. Hon såg nästan ut att vara redo, hon kanske till och med välkomnade det.

Scratch hade inget val.

Han gick ned på knä bredvid henne och bröt nacken av henne. Medan livet lämnade hennes kropp så stirrade han upp på

en utsmyckad, antik klocka precis på andra sidan stängslet. En handgjord Döden gick fram och tillbaka på den, iklädd en svart dräkt, med hans leende döskalle synligt under huvan. Han skördade riddare och kungar och drottningar och fattiga. Det var Scratch favoritklocka.

Oljudet ebbade sakta bort. Snart hördes inget annat än en kör av tickande klockor och gnällandet från kvinnorna som fortfarande var i livet.

Scratch la kroppen över axeln. Hon var så lätt att det inte krävde någon ansträngning alls. Han öppnade buren, gick ut, och låste den efter sig.

Han visste att tiden hade kommit.

KAPITEL SEX

Ett ganska bra skådespel, tyckte Riley.

Larry Mullins röst darrade lite. Det lät som om han skulle börja gråta när han avslutade sitt uttalande för offrens familjer och de andra närvarande på frigivningsförhöret.

“Jag har haft femton år på mig att tänka på mina handlingar”, sa Mullins. “Jag är ångerfull varje dag. Jag kan inte resa tillbaka i tiden och ändra det som hände. Jag kan inte ge livet tillbaka till Nathan Betts och Ian Hartet. Men jag har fortfarande år kvar som jag kan använda för att göra ett bidrag till samhället. Snälla, ge mig en chans att göra det”.

Mullins satte sig ned. Hans advokat gav honom en näsduk, och han torkade sina ögon—fast Riley såg inga tårar.

Förhørsombudet och handläggaren viskade med varandra. Det gjorde även resten av frigivningsnämnden.

Riley visste att det snart skulle vara hennes tur att vittna. Hon satt och studerade Mullins ansikte.

Hon kom ihåg honom väl och tyckte inte att han förändrats särskilt mycket. Han hade alltid varit välskött och vältalig och sett oskyldig ut. Om han var mer härdad nu så dolde han det bakom sina ansiktsuttryck av bedrövlig sorg. Han hade jobbat som nanny—eller “manny”, som hans advokat kallade det.

Riley var förvånad över hur lite han hade åldrats. Han var tjugofem när han dömdes. Han hade fortfarande samma vänliga

och pojkgiga utseende som han hade haft på den tiden.

Det samma kunde inte sägas för offrens föräldrar. De två paren såg slitna och knäckta ut. Riley tyckte synd om dem för alla år av sorg de fått uppleva.

Hon önskade att hon kunde ha skipat rättvisa åt dem. Det gjorde också hennes första FBI partner, Jake Crivaro. Det var ett av Rileys första fall som agent, och Jake hade varit en bra mentor.

Larry Mullins hade blivit anhållen för mord på ett barn på en lekplats. Under utredningen så hade Riley och Jake upptäckt att ett annat barn hade dött under nästan identiska förutsättningar i en annan stad medan Mullins tagit hand om det. Båda barnen hade blivit kvävda.

När Riley anhöll Mullins och satte handklovar på honom och läste upp hans rättigheter, så hade hans självbelåtna och flinande uttryck gjort det uppenbart för Riley att han var skyldig.

“Lycka till”, sa han till henne sarkastiskt.

Och visst, det blev kämpigt så fort Jake och Riley fick honom i häktet. Han nekade blankt att han hade begått mordet. Och trots Jakes och Rileys ansträngningar så hade de inte mycket bevis. Det var omöjligt att visa hur pojkarna hade kvävts, och inget mordvapen hade hittats. Mullins erkände bara att han tappat bort dem. Han nekade till att han mördat dem.

Riley mindes vad huvudåklagaren hade sagt till henne och Jake.

“Vi måste vara försiktiga, annars blir den jäveln frikänd. Om vi åtalar honom för alla möjliga åtalspunkter så kommer vi att

förlora. Vi kan inte bevisa att Mullins var den enda personen som var med barnen när de dog”.

Sen var det dags för förhandlandet. Riley hatade förhandlingar. Hennes avsky för dem började med det fallet. Mullins advokat kom med erbjudandet. Mullins skulle erkänna att han var skyldig till båda morderna, men inte som överlagt mord, och straffen skulle löpa samtidigt.

Det var ett dåligt erbjudande. Det fanns ingen logik i det. Om Mullins nu hade dödat barnen, hur kunde han då också bara ha varit oaktsam? De två slutsatserna var motsägelsefulla. Men åklagaren såg inget annat val än att acceptera erbjudandet. Mullins fick trettio år i fängelse med möjlighet till villkorlig eller förtida frigivning om han uppfört sig väl.

Offrens familjer hade blivit helt förkrossade. De hade anklagat Riley och Jake för att de inte gjort sitt jobb. Jake gick i pension strax efter att fallet var avslutat, bitter och arg.

Riley hade lovat offrens familjer att hon skulle göra allt hon kunde för att hålla Mullins inlåst. För ett par dagar sedan så hade Nathan Betts föräldrar ringt Riley för att berätta för henne om frigivningsförhöret. Det var dags för henne att hålla sitt löfte.

Viskandet avtog. Förhørsombudet Julie Summons tittade på Riley.

“Specialagent Riley Paige från FBI vill göra ett uttalande”, sa Simmons.

Riley svalde. Hon hade väntat i femton år på det här ögonblicket. Hon visste att nämnden redan var bekant med alla

bevis, med alla dess brister. Det fanns ingen mening med att gå igenom det igen. Hon var tvungen att göra det mer personligt.

Hon reste sig upp och började prata.

“Så vitt jag förstår så överväger ni att ge Larry Mullins villkorlig frigivning för att han är en ‘exemplarisk fånge’”. Lite ironiskt så tillade hon, “Mr. Mullins, tillåt mig gratulera dig för vad du har lyckats med”.

Mullins nickade utan att röra en min. Riley fortsatte.

“Föredömligt uppträdande’—vad betyder det, egentligen? Det verkar ha mer att göra med vad han inte har gjort än vad han har gjort. Han har inte brutit mot fängelsets regler. Han har skött sig. Det är allt”.

Riley kämpade för att hålla rösten stadig.

“Jag är inte förvånad. Det finns inga barn i fängelset som han kan mörda”.

Det började viskas i rummet. Mullins leende förändrades till en tom blick.

“Ursäkta mig”, sa Riley. “Jag förstår att Mullins aldrig erkände överlagt mord, och att åklagaren aldrig försökte få honom dömd för det. Men han erkände. Han dödade två barn. Det finns inte en chans att han gjorde det med goda avsikter”.

Hon gjorde ett kort uppehåll och valde försiktigt sina ord. Hon ville reta upp Mullins så att han skulle visa sin ilska, sitt rätta jag. Men han visste så klart att om han gjorde det så skulle han ointetgöra sin historia av bra beteende och aldrig bli frisläppt. Hennes bästa chans var att få gruppen att inse vad han hade gjort.

“Jag såg Ian Harters livlösa kropp dagen efter han mördades. Fyra år gammal. Det såg ut som att han sov med öppna ögon. Döden hade suddat bort alla uttryck och han var slak och fridfull. Men jag kunde ändå se fruktan i hans döda ögon. Hans sista stund i livet var fylld av rädsla. Nathan Betts gick samma öde till mötes”.

Riley hörde hur mödrarna började gråta. Hon hatade att dra upp de hemska minnena, men hon hade inget annat val.

“Vi får inte glömma deras rädsla”, sa Riley. “Och vi får inte glömma att Mullins knappt visade några känslor vid rättegången, speciellt inte någon ånger. Hans ånger kom mycket, mycket senare—om den ens kom överhuvudtaget”.

Riley tog ett djupt andetag.

“Hur många år av liv tog han från de pojkarna om man lägger ihop dem? Långt, långt över hundra år. Han fick en dom på trettio år. Han har bara avtjänat femton. Det räcker inte. Han kommer inte att leva tillräckligt länge för att gottgöra alla de åren”.

Rileys röst darrade nu. Hon visste att hon var tvungen att hålla fattningen. Hon kunde inte bryta ihop med tårar eller börja skrika av ilska.

“Är det dags att förlåta Larry Mullins? Det är upp till pojkarnas familjer. Förlåtelse är inte vad det här förhöret handlar om. Det är inte det som är syftet. Det viktigaste av allt är den fara han fortfarande utgör. Vi kan inte ta risken att han kommer döda fler barn”.

Riley lade märke till att några i gruppen tittade på sina klockor. Hon blev like panikslagen. Nämnden hade redan gått igenom två andra fall i morse, och de hade fyra kvar innan lunch. De började bli otåliga. Riley måste avsluta snabbt. Hon tittade rakt mot dem.

“Damer och herrar, jag ber er att inte bevilja frigivningen”.

Sen sa hon, “Kanske vill någon annan tala, å fångens vägnar”.

Riley satte sig ner. Hennes sista ord hade varit tvetydliga. Hon visste mycket väl att det inte fanns någon här som ville tala i Mullins försvar. Trots allt “goda beteende”, så hade han inte en enda vän eller försvarare i hela världen. Och Riley var säker på att han inte förtjänade att ha det.

“Vill någon ta ordet?” frågade ombudet.

“Jag skulle vilja säga några ord”, sa en röst.

Riley flämtade. Den rösten kände hon igen.

Hon vände sig om och fick syn på en bekant, kort, bredbröstad man som stod längst bak i rummet. Det var Jake Crivaro—hon hade absolut inte väntat sig att se honom här idag. Riley var positivt överraskad.

Jake gick fram och gav sitt namn och rang för gruppens medlemmar, sen sa han, “Jag kan berätta för er att den här mannen är en mästare på att manipulera. Tro inte på honom. Han ljuger. Han visade ingen ånger när vi grep honom. Det ni ser nu är ett rent skådespel”.

Jake gick fram till bordet och lutade sig fram mot Mullins.

“Du trodde knappast att du skulle få se mig här idag”, sa han

med förakt i rösten. "Jag skulle inte missa det här för allt i världen —din barnamördande lilla skit".

Ombudet bankade med klubban.

"Ordning!" ropade hon.

"Oj, ursäkta mig", sa Jake sarkastiskt. "Det var inte min mening att förolämpa vår perfekta fånge. Han är ju rehabiliterad nu. Han är en ångerfull barnamördande liten skit".

Jake stod där och tittade ner på Mullins. Riley studerade fångens ansiktsuttryck. Hon visste att Jake gjorde vad han kunde för att provocera ett vredesutbrott från Mullins. Men fångens ansikte förblev kallt och lugnt.

"Mr. Crivaro, var god och sitt", sa ombudet. "Nämnden ska nu fatta sitt beslut".

Medlemmarna gick ihop och delade med sig av sina tankar och åsikter. De viskade livligt och intensivt. Riley kunde inte göra annat än att vänta.

Donald och Melanie Betts satt och snyftade. Darla Harter grät, och hennes make, Ross, höll hennes hand. Han stirrade rakt mot Riley. Hans blick gick rakt igenom henne. Vad tyckte han om hennes vittnesmål? Tyckte han att det gottgjorde hennes gamla misslyckande?

Det var för varmt i rummet, och hon kunde känna hur pannan började bli fuktig. Hennes hjärta bankade nervöst.

Det tog bara några minuter innan gruppen hade fattat sitt beslut. En av medlemmarna viskade till ombudet. Hon vände sig mot de andra i rummet.

“Begäran avslagen”, sa hon. “Nästa mål”.

Riley flämtade högt. Kvinnan hade varit så rättfram, som om fallet gällde ett parkeringsböter. Men hon visste att de hade bråttom med att komma igång med nästa mål.

Riley reste sig upp och de båda paren rusade fram till henne. Melanie Betts kastade sig i Rileys armar.

“Åh, tack, tack, tack...” upprepade hon om och om igen.

De andra tre stod runt henne och log genom tårarna. Även de tackade henne upprepade gånger.

Hon såg att Jake stod för sig själv i korridoren. Så fort hon kunde så gick hon bort till honom.

“Jake!” sa hon och kramade honom. “Det var länge sedan sist”.

“Alldeles för länge”, sa Jake med det där sneda leendet han hade. “Dagens ungdom varken skriver eller ringer”.

Riley suckade. Jake hade alltid behandlat henne som sin dotter. Men det stämde verkligen att hon borde hört av sig.

“Hur har du haft det?” frågade hon.

“Jag är sjuttiofem år gammal”, sa han. “Jag har opererat båda knäna och en höft. Mina ögon har svikit mig. Jag har hörapparat och en pacemaker. Alla mina vänner utom dig är döda. Hur tror du att jag har haft det?”

Riley log. Han hade åldrats en hel del sedan hon såg honom sist. Men han verkade inte alls vara så ömtålig som han fick sig själva att låta som. Hon var säker på att han skulle kunna göra sitt gamla jobb om det behövdes.

“Nåja, jag är glad att du lyckades övertala dem att låta dig vara med här”, sa hon.

“Är du förvånad?” sa Jake. “Jag är minst lika len i truten som den där jäveln Mullins”.

“Ditt uttalande gjorde susen”, sa Riley.

Jake ryckte på axlarna. “Jag önskar att jag lyckades reta upp honom. Jag skulle ha älskat att se honom tappa greppet inför hela frigivningsnämnden. Men han är kyligare och smartare än vad jag minns. Kanske har han lärt sig det i fängelset. Hursomhelst så fick vi det resultatet vi ville ha utan att han blev tokig. Kanske får han sitta bakom lås och bom i all evighet”.

Riley var tyst en stund. Jake tittade nyfiket på henne.

“Är det något du inte berättar?” frågade han.

“Det är inte så lätt”, sa Riley. “Om Mullins fortsätter att samla poäng för bra beteende så kommer han nog garanterat att bli frigiven om ett år. Det finns inget som varken du eller jag kan göra åt saken”.

“Herregud”, sa Jake och såg lika bitter och arg ut som han gjorde för alla de där åren sedan.

Riley visste hur han kände sig. Det var hemskt att föreställa sig Mullins på fri fot. Dagens lilla seger verkade nu ha en bitter eftersmak.

“Nåja, jag måste ge mig av”, sa Jake. “Det var kul att träffas”.

Riley tittade sorgset på medan hennes gamla parter gick därifrån. Hon förstod varför han inte tänkte stå där och dra till sig alla negativa känslor. Det var inte så han var. Hon lovade sig

själv att hon skulle höra av sig till honom snart.

Hon försökte också se fördelen med det som hänt. Efter femton långa år så hade familjen Betts och Harter äntligen förlåtit henne. Men Riley kände inte att hon förtjänade deras förlåtelse mer än vad Larry Mullins gjorde.

I samma ögonblick leddes Larry Mullins ut i handfängsel.

Han vände sig mot henne och log brett och artikulerade tyst sitt elaka budskap.

“Ses igen nästa år”.

KAPITEL SJU

Riley satt i bilen på vägen hem när Bill ringde. Hon satte på högtalaren.

“Vad är det?” frågade hon.

“Vi har hittat en kropp till”, sa han. “I Delaware”.

“Var det Meara Keagan?” frågade Riley.

“Nej. Vi har inte identifierat offret. Det är precis som med de andra två, fast värre”.

Riley lät situationen sjunka in. Meara Keagan var fortfarande fången. Mördaren kanske höll fler kvinnor fängslade. Det var högst sannolikt att mordet skulle fortsätta ske. Hur många var det ingen som visste.

Bill lät upprörd.

“Riley, jag håller på att bli tokig”, sa han. “Jag vet att jag inte kan tänka klart. Lucy är kanon, men hon är fortfarande våt bakom öronen”.

Riley förstod precis hur han kände. Ironin var påtaglig. Här satt hon och klandrade sig själv för Larry Mullins fallet. Samtidigt, i Delaware, så kände Bill att hans gamla misslyckande hade kostat en tredje kvinna livet.

Riley tänkte om hon skulle köra till Bill. Det skulle förmodligen ta över tre timmar att ta sig dit.

“Är du klar med ditt?” frågade Bill.

Riley hade berättat för Bill och Brent Meredith att hon skulle

vara i Maryland idag för frigivningsförhöret.

“Ja”, sa hon.

“Bra”, sa Bill. “Jag har skickat en helikopter för att hämta dig”.

“Du har vad?” flämtade Riley.

“Det finns en privat flygplats i närheten. Jag skickar adressen.

Helikoptern är förmodligen redan där. Det är en kadett ombord som kör tillbaka din bil”.

Utan att säga ett ord till så lade Bill på.

Riley körde tyst en stund. Hon hade varit lättad när förhöret tog slut på morgonen. Hon ville vara hemma när dottern kom hem från skolan. De hade inte bråkat igår, men April hade inte sagt så mycket. I morse hade Riley åkt hemifrån innan April vaknade.

Men det var tydligen inte upp till henne. Hon hade ett nytt fall, vare sig hon ville eller inte. Hon skulle bli tvungen att prata med April senare.

Men hon behövde inte grubbla på det så länge förrän det kändes helt rätt. Hon vände bilen och följde anvisningarna som Bill skickat. Det bästa sättet att bli av med känslan av misslyckande var att sätta bringa en ny mördare inför rättvisa—riktig rättvisa.

Det var dags.

*

Riley tittade ner på den döda flickan som låg på estraden av trä. Det var en ljus och sval morgon. Estraden låg i en paviljong mitt på torget i staden, omringat av nyklippt gräs och

vältrimmade träd.

Offret liknade väldigt mycket flickorna på bilderna hon sett tidigare. Hon låg på rygg och var så utmärglad att hon nästan såg ut som en mumie. Hennes smutsiga och trasiga kläder kanske hade passat henne en gång i tiden, men nu såg de alldeles för stora ut. Hon hade både gamla och nya ärr från vad som troligen var en piska.

Riley uppskattade hennes ålder till runt sjutton, samma ålder som de andra två offren.

Fast kanske inte, tänkte hon.

Trots allt så var Meara Keagan tjugofyra. Mördaren kanske håller på att ändra sina rutiner. Flickan var så förtvinad att Riley inte kunde vara säker på åldern.

Riley stod mellan Bill och Lucy.

“Hon ser ut att ha svultit mer än de andra två”, påpekade Bill. “Han måste ha hållit henne fången mycket längre”.

Riley hörde en aning av samvetsqual i Bills röst. Hon tittade på sin partner. Han såg bitter ut. Riley visste vad han tänkte. Flickan satt säkerligen fången medan han undersökte fallet utan att kunna lösa det. Han klandrade sig själv för hennes död.

Riley visste att han inte borde klandra sig själv. Men hon visste inte vad hon skulle säga för att trösta honom. Hon hade fortfarande själv en dålig smak i munnen av Larry Mullins fallet.

Riley såg sig om och tog in omgivningen. Från den här platsen så var den enda helt synliga byggnaden tingshuset på andra sidan gatan—en stor tegelbyggnad med ett klocktorn. Redditch var

en charmig liten stad från kolonialtiden. Riley var inte speciellt överraskad att mördaren lyckats föra hit kroppen mitt i natten utan att någon märkte något. Hela staden låg säkert och sov. Det gick trottoarer längs torgets alla sidor, så mördaren hade inte lämnat några fotavtryck.

Lokalpolisen hade spärrat av torget och höll borta alla nyfikna. Men Riley kunde se att journalister börjat samlas utanför avspärrningen.

Hon var orolig. Än så länge så hade inte media kopplat ihop de två tidigare morderna med Meara Keagans försvinnande. Men med ett tredje mord så var det sannolikt att någon skulle se sambandet. Förr eller senare skulle allmänheten få reda på det. Och då skulle utredningen bli mycket svårare.

En bit bort stod Redditch polischef Aaron Pomeroy.

“Hur och när hittades kroppen?” frågade Riley.

“Vi har en gatsopare som börjar jobba innan gryningen. Han hittade henne”.

Pomeroy såg kraftigt upprörd ut. Han var en överviktig, gammal man. Riley gissade att till och med i en liten stad som den här så hade en så gammal polis varit med om både ett eller två mord under sin tid. Men han hade nog aldrig varit med om något så fruktansvärt.

Agent Lucy Vargas satt hukad bredvid liket och undersökte det noga.

“Vår mördare är väldigt självsäker”, sa Lucy.

“Varför då?” frågade Riley.

“Ja, han visar ju upp dem så här”, sa hon. “Metta Lunoe hittades på ett öppet fält, Valerie Bruner hittades vid väggkanten. Bara ungefär hälften av alla seriemördare flyttar sina offers kroppar. Och hälften av dem döljer kropparna. Och de flesta av de kroppar som lämnas öppet har bara dumpats. Den här sortens uppvisning tyder på att han är ganska så kaxig”.

Riley var glad att Lucy hade lärt sig något. Men hon var inte övertygad om att det handlade om att vara kaxig. Han försökte inte visa upp sig eller håna polisen. Han hade något annat för sig. Men Riley visste inte vad det var än.

Men hon var ganska säker på att det hade att göra med hur kroppen låg. Det var både besvärligt och avsiktligt. Flickans vänstra arm var utsträckt rakt ovanför huvudet. Hennes högra arm var också rak, men låg nästan intill kroppen. Till och med huvudet, med bruten nacke, hade rätats upp så gott det gick med resten av kroppen.

Riley tänkte på fotografierna på de andra offren. Hon såg att Lucy hade med sig en surfplatta.

Riley frågade henne, “Lucy, kan du ta fram fotografierna av de andra två liken?”

Det tog Lucy bara några sekunder. Riley och Bill ställde sig tätt intill Lucy för att titta på bilderna.

Bill pekade och sa, “Metta Lunoos lik var som detta, fast spegelvänt—höger arm höjd, vänster arm intill kroppen. Valerie Bruners högra arm var höjd, men hennes vänstra låg över kroppen, nedåt”.

Riley hukade sig och tog tag i offrets handled och försökte flytta den. Armen var orörlig. Rigor mortis hade satt in. Rättsläkaren fick avgöra när hon dog, men Riley var ganska säker på att hon varit död i minst nio timmar. Och som med de andra flickorna, så hade hon blivit flyttad till platsen strax efter att hon dog.

Ju mer hon tittade, desto mer var det något som började reta henne. Mördaren hade gjort sig sådant besvär att lägga kroppen rätt. Han hade burit kroppen över torget, upp för sex trappsteg, och med stor noggrannhet lagt den till rätta. Men trots det så var det något fel med hur den låg.

Kroppen var inte lagd efter någon av väggarna i paviljongen. Inte heller efter öppningen, eller med tingshuset, eller något annat som Riley kunde se. Den verkade ligga snett, i en slumpvis vald vinkel.

Men ingenting han gör är slump, tänkte hon.

Riley kände på sig att mördaren försökte berätta något. Men hon visste inte vad.

“Vad tror du om hur de ligger?” frågade hon Lucy.

“Jag vet inte”, sa Lucy. “Det är ovanligt att mördare poserar kropparna. Det är konstigt”.

Hon är fortfarande väldigt ny på jobbet, påminde Riley sig.

Lucy hade inte ännu förstått att det var just de konstiga fallen som de alltid blev inkallade för. För erfarna agenter som Riley och Bill så hade konstigt blivit normalitet för länge sedan.

“Lucy, vi kollar på kartan”, sa Riley.

Lucy tog fram kartan som visade var de andra offren hade hittats.

“Kropparna har placerats i en ganska så tajt formation”, sa Lucy och pekade. “Valerie Bruner hittades mindre än femton kilometer från platsen där Metta Lunoe hittades. Och den här är mindre än femton kilometer från där Valerie Bruner hittades”.

Riley kunde se att Lucy hade rätt. Men, Meara Keagan hade försvunnit en bra bit norrut i Westree.

“Är det någon som ser en koppling mellan de olika platserna?” frågade Riley.

“Inte direkt”, sa Lucy. “Metta Lunoos kropp låg på ett fält utanför Mowbray. Valerie Bruner låg bara bredvid motorvägen. Och nu ligger den här kroppen mitt i en liten stad. Det är som om mördaren letar efter platser som inte har något gemensamt”.

I samma stund hörde Riley någon av åskådarna skrika.

“Jag vet vem som gjorde det! Jag vet vem som gjorde det!”

Riley, Bill, och Lucy vände sig om och tittade. En ung man vinkade och skrek borta vid avspärrningen.

“Jag vet vem som gjorde det!” ropade han igen.

KAPITEL ÅTTA

Riley studerade den skrikande mannen noga. Hon kunde se att flera av de andra åskådarna nickade instämmande.

“Jag vet vem som gjorde det! Vi vet alla vem som gjorde det!”

“Josh har rätt”, sa en kvinna bredvid honom. “Det måste vara Dennis”.

“Han är en riktig skummis”, sa en man. “Det har alltid bara varit en tidsfrågan med honom”.

Bill och Lucy skyndade sig bort till mannen som ropade, men Riley stod kvar. Hon ropade till en av poliserna vid avspärrningen.

“Ta hit honom”, sa hon, och pekade på mannen som ropade.

Hon visste att det var viktigt att skilja honom från gruppen. Om alla började berätta sina historier, så skulle det bli omöjligt att urskilja sanningen. Om det nu låg någon sanning i det de hävdade.

Dessutom så började journalisterna hopas runt honom. Hon ville inte intervjua honom så de kunde höra.

Polismannen lyfte på avspärrningen och eskorterade bort mannen till Riley.

Han skrek fortfarande, “Vi vet vem som gjorde det! Vi vet vem som gjorde det!”

“Lugna ner dig”, sa Riley, och tog hans arm och ledde iväg honom så att de kunde tala i enrum.

“Fråga vem som helst om Dennis”, sa den upprörda mannen. “Han är en ensamvarg. Han är konstig. Han skrämmer flickor. Han trakasserar kvinnor”.

Riley tog fram sitt anteckningsblock, och Bill likaså. Hon kunde se att Bill var väldigt intresserad. Men hon visste att de måste ta det lugnt. De visste knappt någonting än. Och mannen var så upprörd att Riley inte kunde lita på hans omdömesförmåga. Hon var tvungen att prata med någon mer neutral.

“Vad heter han i efternamn?” frågade Riley.

“Dennis Vaughn”, sa mannen.

“Fortsätt du att prata med honom”, sa hon till Bill.

Bill nickade och fortsatte notera. Riley gick tillbaka till paviljongen där polischef Aaron Pomeroy fortfarande stod bredvid kroppen.

“Polischef Pomeroy, vad vet du om Dennis Vaughn?”

Riley kunde se att han hört namnet förr.

“Vad vill du veta om honom?” frågade han.

“Tror du att han kan vara vår gärningsman?”

Pomeroy kliade sig i huvudet. “Nu när du säger det så, kanske. Han är nog värd att prata med i alla fall”.

“Varför tycker du det?”

“Alltså, han har ställt till med en massa saker de senaste åren. Han har blottat sig, oanständigt beteende, sådana saker. För några år sedan så gick han och kikade in i folks fönster, och han spenderade lite tid på Delaware Psychiatric Center. I fjol så blev

han besatt av en cheerleader som gick på högstadiet, han skrev brev till henne och följde efter henne. Familjen fick ordnat att domstolen förbjöd honom att kontakta henne, men det struntade han i. Så han hamnade i finkan i sex månader”.

“När släpptes han?” frågade hon.

“I februari”.

Riley blev alltmer intresserad. Dennis Vaughn hade blivit frisläppt strax före mordet började. Var det ett sammanträffande?

“Kvinnor och flickor i trakten har börjat klaga”, sa Pomeroy. “Tydligen så har han tagit bilder av dem. Inget som vi kan anhålla honom för—inte än i alla fall”.

“Vad mer vet du om honom?” frågade Riley.

Pomeroy ryckte på axlarna. “Han är lite av en nolla. Han är runt trettio år och han har aldrig haft ett jobb så vitt någon vet. Han lever på släkt som bor här i staden—mostrar och fastrar, morbröder och farbröder, mor- och farföräldrar. Vad jag hört så har han varit riktigt sur på sistone. Han tycker att det är hela stadens fel att han fick sitta inne. Han har gått runt och sagt, ‘En vacker dag så ska jag...’”

“‘En vacker dag så ska jag’ vad?” frågade Riley.

“Ingen vet. Folk har sagt att det bara är en tidsfråga med honom. De vet inte vad han hittar på härnäst. Men han har aldrig varit våldsam så vitt vi vet”.

Tankarna snurrade i Rileys huvud, i ett försök att komma underfund med den nya ledtråden.

Under tiden så hade Bill och Lucy blivit klara med den upprörda mannen och var nu på väg mot Riley och Pomeroy.

Bill såg upprymd och självsäker ut—till stor skillnad från hans annars nedstämda sinnelag.

“Dennis Vaughn är garanterat vår mördare”, sa han till Riley. “Allt som mannen berättade passar perfekt”.

Riley svarade inte. Det verkade sannolikt, men hon visste bättre än att dra några förhastade slutsatser.

Dessutom så gjorde det henne nervös att Bill lät så övertygad. Ända sedan hon kom hit i morse så hade hon känt att Bill uppträdde mycket oberäkneligt. Hon kunde förstå varför. Hans personliga känslor om fallet, speciellt skuldkänslorna han hade för att han inte lyckats lösa fallet tidigare. Men det kunde också utgöra ett allvarligt problem. Hon behövde hans vanliga stabila jag.

Hon vände sig mot Pomeroy.

“Vet du var vi kan få tag på honom?”

“Javisst”, sa Pomeroy och pekade. “Gå längs Main Street tills ni kommer till Brattleboro. Ta till vänster, sen är hans hus det tredje på höger sida”.

Riley sa till Lucy, “Du stannar här och väntar på rättsläkaren. Det är okej om de flyttar kroppen. Vi har tillräckligt med fotografier”.

Lucy nickade.

Bill och Riley gick bort mot polisavspärrningen där reportrarna tryckte upp kameror och mikrofoner i ansiktet på

dem.

“Vill FBI göra något uttalande?” var det en som frågade.

“Inte ännu”, sa Riley.

Hon och Bill duckade under polistejpen och trängde sig förbi reportrarna och åskådarna.

En annan reporter ropade, “Har det här mordet något att göra med morden på Metta Lunoe och Valerie Bruner?”

“Eller med Meara Keagans försvinnande?” frågade en annan.

Riley suckade. Snart skulle alla veta att det var en seriemördare lös i Delaware.

“Ingen kommentar”, fräste hon till reportrarna. Sen sa hon, “Om ni fortsätter att följa efter oss så kommer jag anhålla er för att ni försvårar utredningen”.

Reportrarna backade undan. Riley och Bill lyckades frigöra sig själva från den lilla folkmassan och fortsatte att gå. Riley visste att de inte hade mycket tid på sig innan fler, mer aggressiva reportrar dök upp. De skulle nog bli tvungna att ha med media och göra.

Det var bara en kort bit till Dennis Vaughns hus. Efter bara tre kvarter så var de framme vid Brattleboro och tog till vänster.

Vaughns hus var en förfallen liten ruin med ett väldigt buckligt plåttak, flagnad vit färg, och en fallfärdig veranda. Trädgården var täckt av knähögt ogräs och en gammal, utsliten Plymouth Valiant stod parkerad på uppfarten. Bilen var stor nog att transportera utmärglade lik med.

Riley och Bill gick upp på verandan och knackade på dörren.

“Vad vill ni?” ropade en röst inifrån huset.

“Är det Dennis Vaughn vi pratar med?” svarade Bill.

“Ja, kanske det. Varför undrar ni?”

“Vi är från FBI. Vi vill prata med dig”, sa Riley.

Dörren öppnades. Dennis Vaughn stod bakom innandörren som fortfarande var låst. Han var en äcklig man, överviktig med ett ovårdat skägg. Under hans slitna och smutsiga linne kunde man ana alldeles för mycket kroppshår.

“Vad gäller det?” frågade Vaughn uppnosigt. “Är ni här för att anhålla mig eller?”

“Vi har bara några frågor”, sa Riley och visade sin polisbricka. “Får vi komma in?”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.